

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Yadex International GmbH**, se sídlem Mainzer Landstrasse 51, Frankfurt nad Mohanem, zastoupen Mgr. Hynkem Peroutkou, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 671/24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2A, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 28. 6. 2019, č. j. O-532128/D18061691/2018/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2022 č. j. 15 A 121/2019 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Společnost Limča s. r. o. podala dne 22. 6. 2016 přihlášku slovní ochranné známky ve znění „Hayatpinari“ (dále též „napadené označení“) pro tyto výrobky a služby zařazené do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (32) minerálka, soda, stolové vody, šumivá voda, voda (sodová), vody (nápoje), vody (stolní). Přihlášku pak Úřad pro průmyslové vlastnictví zveřejnil dne 19. 10. 2016.

[2] Dne 19. 1. 2017 podal žalobce proti zápisu napadeného označení námítky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Uvedl, že je majitelem

kombinované ochranné známky ve znění „PINAR“ a grafickém provedení (dále též „namítaná ochranná známka“), zapsané do rejstříku ochranných známek dne 21. 2. 2001

s právem přednosti od 11. 11. 1999, a to mj. pro tyto výrobky třídy (32): piva, minerální a sodové vody a jiné nealkoholické nápoje, ovocné nápoje a ovocné šťávy, sirupy a jiné nápojové přípravky.

[3] Stejným podáním uplatnil žalobce také připomínky podle § 24 zákona o ochranných známkách, a to pro důvod podle § 4 písm. m) téhož zákona.

[4] Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018 č. j. O-532128/D17006575/2017/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) zamítl námitky podané žalobcem podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách proti zápisu slovního označení ve znění „Hayatpinari“ do rejstříku ochranných známek. Dospěl k závěru, že z hlediska vizuálního a fonetického jsou porovnávaná označení dostatečně rozdílná. Hledisko sémantické nebylo dle Úřadu rozhodné, neboť ačkoliv mají výrazy „pinar“ a „hayatpinari“ v tureckém jazyce konkrétní a zjevný význam, nelze předpokládat, že by o těchto významech měl povědomí průměrný český spotřebitel. Oba slovní výrazy proto budou spotřebiteli vnímány jako fantaziální. Po posouzení pravděpodobnosti záměny napadeného označení s namítanou ochrannou známkou Úřad dospěl k závěru, že výrobky, pro něž je nárokováno napadené označení, jsou shodné s výrobky, pro něž je zapsána namítaná ochranná známka (nealkoholické nápoje). To však s ohledem na absenci shodnosti či podobnosti porovnávaných označení není rozhodné, protože nejsou naplněny obě kumulativní podmínky pro konstatování existence pravděpodobnosti záměny. Záměnu z pohledu spotřebitelské veřejnosti nelze mít za pravděpodobnou, a to ani v podobě vzájemné asociace porovnávaných označení. Průměrný spotřebitel vnímá ochranné známky jako celek a neanalyzuje jejich jednotlivé části. Odlišná počáteční i koncová část porovnávaných označení způsobuje, že napadené označení nemůže vyvolat mylný dojem na straně veřejnosti, že jím označené produkty pocházejí od vlastníka namítané ochranné známky a naopak.

[5] Žalobcovy připomínky pak správní orgán I. stupně vypořádal Sdělením o výsledku posouzení připomínek ze dne 23. 5. 2018 č. j. O-532128/D17006575/2017/ÚVP, a to tak, že je shledal neopodstatněnými. V odůvodnění tohoto sdělení vyložil, že institut dobré víry podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách se uplatní při zápisu „spekulativních“ známek, přičemž nedostatek dobré víry je v tomto případě veřejnoprávním důvodem zápisné nezpůsobilosti. Toto ustanovení chrání zájem široké veřejnosti, zatímco relativní zápisná nezpůsobilost způsobená nedostatkem dobré víry podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, chrání zájem soukromoprávní. Žalobce však v připomínkách podaných podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách neuvedl jako důvod pro zápisnou nezpůsobilost napadeného označení zájem široké veřejnosti, nýbrž hájil svá vlastní práva.

[6] Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně a zamítl rozklad žalobce.

[7] Proti zmíněnému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten ji shledal nedůvodnou a v záhlaví označeným rozsudkem ji zamítl.

[8] Městský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného v tom, že porovnávaná označení nejsou podobná z vizuálního ani fonetického hlediska. Pro průměrného českého spotřebitele je v napadeném označení mnohem výraznější jeho první část „Hayat“, a to nejen z toho důvodu, že sestává z neobvyklé kombinace samohlásek i souhlásek, která je nevšední pro jeho zrak i sluch, ale i proto, že jej upoutá první část slova. Jelikož se jednalo o zápis do národní databáze ochranných známek, žalovaný nepochybil, jestliže posuzování známosti předmětných tureckých

pokračování

slov „hayat“ a „pinar“ vztáhl toliko k českému průměrnému spotřebiteli, který turečtinu rozhodně neovládá.

[9] Také poslední písmeno „i“ v napadeném označení lze vnímat jako další rozlišovací prvek vizuální a fonetický, díky němuž se napadené označení ještě více odlišuje od slovního prvku „pinar“ obsaženého v namítané ochranné známce žalobce. Pochybení neshledal ani, pokud správní orgány označení „BINPINAR“ a „Hayatpinari“ přihlášené společností LIMČA s.r.o., posoudily odlišně. Každou ochrannou známku bylo nutné posuzovat individuálně. Nelze se odkazovat na ustálenou správní praxi. Jelikož nebyla shledána podobnost přihlašovaného označení se starší známkou, neshledal soud důvod k využití kompenzačního principu.

[10] Za důvodnou nepovažoval soud ani námitku, že správní orgán I. stupně měl připomínky žalobce podané podle § 24 ve spojení s § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách (z důvodu tvrzené absolutní zápisné nezpůsobilosti napadeného označení pro zjevnou nedobrou víru přihlašovatele) vyhodnotit a posoudit jako námitky podle § 25 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2018); tj. jako námitky relativní zápisné nezpůsobilosti z důvodu absence dobré víry přihlašovatele ve vztahu k namítané ochranné známce. Podle soudu se žalobcova připomínka nejen formálně, ale i obsahově odkazovala na § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách. Označil v ní nedobrou víru přihlašovatele za „zjevnou“ a zároveň bylo zřejmé, že si byl vědom rozdílu mezi absolutní a relativní zápisnou nezpůsobilostí. Správní orgán I. stupně tedy správně vypořádal jeho připomínky samostatným Sdělením o výsledku posouzení připomínek.

[11] Také poslední žalobní námitku, spočívající v tom, že se předseda Úřadu nezabýval rozkladovou námitkou o parazitování přihlašovatele na ochranných známkách jiných vlastníků obsahujících slovní prvek „Hayat“, neshledal soud důvodnou. Žalovaný totiž tyto námitky uplatnil až po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání a doplnění námitek. Také se tyto námitky týkaly zjevně nedobré víry žadatele o zapsání ochranné známky, jednalo se tedy *de facto* o doplnění připomínek, které však nebyly předmětem námitkového řízení.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Předně stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu v tom, že označení „BINPINAR“ (jehož přihlášku Úřad zamítl) a označení „Hayatpinari“ je třeba posuzovat odlišně. Dle jeho názoru měl soud přihlížet k podobnosti zapisovaných označení. Správní orgány tak měly postupovat shodně v obou případech. Za nesprávný označil závěr, že označení „BINPINAR“ a „Hayatpinari“ jsou od sebe dostatečně rozlišitelná. Vzhledem k podobnosti obou označení měly správní orgány postupovat shodně v obou případech a žádost o zápis ochranné známky zamítnout.

[14] S první kasační námitkou úzce souvisí také nesouhlas stěžovatele s nepoužitím tzv. kompenzačního principu. Jelikož jsou si zapisovaná označení „Hayatpinari“ a „PINAR“ podobná, měl soud užít kompenzační princip, při posuzování jejich zaměnitelnosti. Ten jej ovšem neaplikoval, poněvadž neshledal jejich podobnost. Taktéž nesouhlasil se závěrem soudu v tom, že pro českého průměrného spotřebitele se bude jednat o označení fantasijní, a tudíž u nich nehrozí záměna. Dle stěžovatele však i takováto označení mohou u českého, turečtiny neznalého, průměrného spotřebitele vyvolat pravděpodobnost asociace. V obou

známkách je foneticky dominantní kořen slova „pinar“. I s přihlédnutím ke skutečnosti, že obě označení mají původ ve stejném cizím jazyce, existuje dle stěžovatele nezanedbatelná pravděpodobnost záměny či přinejmenším asociace. Z tohoto důvodu měl městský soud přistoupit k použití kompenzačního principu a posoudit jejich zaměnitelnost.

[15] Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, jestliže připomínky žalobce vypořádal podle § 24 odst. 2 zákona o ochranných známkách pouhým sdělením. Stěžovatel podle soudu tedy odkázal na § 4 písm. m) téhož zákona nejen formálně, ale i obsahově, když nedobrou víru přihlašovatele označil za „zjevnou“, a zároveň je zřejmé, že si byl vědom rozdílu mezi absolutní a relativní zápisnou nezpůsobilostí. Dle jeho názoru měly jeho připomínky být obsahově posouzeny jako námitky, jelikož takovému postupu nic nebránilo. Z jeho strany se nejednalo o obcházení zákona, protože se nesnažil uplatnit připomínky z důvodu, pro které lze podat námitky.

[16] Z obsahu podání bylo zcela zřejmé, co namítal a čeho se domáhal. Splnil veškeré požadavky zákona; v zákonem stanovené lhůtě vznesl námitku, že je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, a podložil ji důkazy. Úřad měl proto jeho podání podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, které ve svém podání označil jako námitky, resp. připomínky založené na důvodu absolutní zápisné nezpůsobilosti, posoudit i jako námitky založené na důvodu relativní zápisné nezpůsobilosti. Důvod absolutní zápisné nezpůsobilosti v sobě logicky může zahrnovat i důvod relativní nezpůsobilosti zápisu ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona, neboť tuto námitku, resp. připomínku vznáší vlastník ochranné známky, se kterou je přihlašované označení v kolizi.

[17] Stěžovatel tedy vznesl připomínku podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, která zároveň splňuje všechny náležitosti námitky podle § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona, a zdůvodnil ji tím, že jde o ochrannou známku stěžovatele, která je známá, a že přihlašovatel podal i jinou přihlášku rovněž v konfliktu s ochrannou známkou stěžovatele, což nakonec Úřad potvrdil svým jiným rozhodnutím ve věci „BINPINAR“, jak je popsáno výše. Namísto toho, aby se touto argumentací správní orgány zabývaly věcně, formálně ji pouze zamítly.

[18] Stěžovatel dále brojil proti závěru městského soudu ohledně pozdního uplatnění rozkladové námitky o parazitování přihlašovatele na ochranných známkách jiných vlastníků obsahujících slovní prvek „Hayat“. Trvá na tom, že výše uvedené nasvědčuje tomu, že přihlašovatel se snaží využít dobré pověsti ochranné známky stěžovatele, a navíc i ochranných známek dalších vlastníků („Hayat“), a parazitovat na nich, i tomu, že přihlašovatel zjevně nebyl v dobré víře ohledně obou přihlašovaných označení, což je důvodem zápisné nezpůsobilosti obou označení dle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách. Tyto skutečnosti měl také správní orgán zjistit z úřední povinnosti při přezkumu přihlášky.

[19] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Nesouhlasí s názorem stěžovatele, že měl posuzovat značku „BINPINAR“ shodně jako „Hayatpinari“. V těchto případech nebyly stejné skutkové okolnosti, ze kterých by byl správní orgán povinen vyvodit stejné závěry, neboť neshledal tato označení za podobná.

[20] Vzhledem k tomu že označení „PINAR“ a „Hayatpinari“ taktéž neshledal podobnými, nebyl důvod k využití kompenzačního principu. Ten se uplatní pouze v případě, kdy je zjištěna podobnost jak na straně výrobků či služeb, tak na straně označení. Taktéž neshledal existenci pravděpodobnosti asociace mezi napadeným označením a namítanou ochrannou známkou; a to právě z důvodu jejich vizuální a fonetické nepodobnosti.

pokračování

[21] Nesouhlasil s názorem stěžovatele, že jeho připomínky podle § 4 písm. m) měly být posouzeny jako námitky podle § 7 odst. 1 písm. k). Z jejich obsahu bylo zřejmé, čeho se stěžovatel domáhá. Zákon o ochranných známkách zcela jasně vylučuje záměnu institutu námitek a připomínek.

[22] Taktéž poslední kasační námitku nepovažoval žalovaný důvodnou. Stěžovatel námitky o existenci mezinárodní ochranné známky „Hayat“ podal až po uplynutí lhůty po podání a doplnění námitek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou, a je tedy projednatelná.

[24] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je případně povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51).

[27] Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek plně přezkoumatelným. Je z něj jasné, jakými úvahami se soud řídil a jak při posouzení žalobních námitek postupoval. Rozsudek je vnitřně ucelený a svou argumentací přesvědčivě vypořádává veškeré žalobní body.

[28] Předmětem nyní souzeného sporu je rozhodnutí o námitkách podaných stěžovatelem, vlastníkem ochranné známky ve znění „PINAR“ a grafickém provedení , proti zapisované slovní známce ve znění „Hayatpinari“.

[29] V případě posouzení pravděpodobnosti záměny se jedná o otázku interpretace příslušné právní normy a její aplikace na zjištěný skutkový stav, tudíž o otázku právní (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154, č. 3073/2014 Sb. NSS). Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem. Soud přezkoumává, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán použil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění nejsou s těmito podklady v logickém rozporu. Úkolem

soudu je tedy přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo (k tomu viz rozsudek ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005 - 62). Soud však nemůže nahrazovat činnost správního orgánu; tím by nepřipustně zasáhl do jeho rozhodovací činnosti.

III. A Posouzení v souladu se správní praxí

[30] V první řadě stěžovatel brojí proti rozdílnému postupu při zápisech ochranných známek „BINPINAR“ (jejíž zápis Úřad zamítl) a napadeného označení „Hayatpinari“. Dle jeho názoru měly správní orgány postupovat v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Jelikož se dle jeho názoru jedná o obdobné ochranné známky, měl Úřad zápis nyní posuzované známky zamítnout.

[31] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se závěry stěžovatele. Jak správně uzavřel městský soud, posuzování podobnosti ochranných známek představuje odbornou činnost, jejíž výsledek je zpravidla odvislý jednak (a to především) od posouzení celkového vyznění zapisovaných označení, jednak také od jejich jednotlivých detailů. To vede k požadavku přísně individualizovaného posuzování jednotlivých známkoprávních sporů; nelze proto v zásadě spatřovat ustálenou správní praxi žalovaného v posuzování konkrétních ochranných známek. Neznamená to však, že by zápisný úřad svou rozhodovací činností v řízení o ochranných známkách nemohl v jejích určitých aspektech vytvořit ustálenou správní praxi, tato se však z povahy věci (tj. skutkové odlišnosti jednotlivých případů) zpravidla nemůže dotýkat otázek posuzování konkrétních napadených ochranných známek (zde označení obsahujících slovní prvek „PINAR“), nýbrž dopadá na ustálené postupy, jež k výslednému posouzení vedou. I za této situace však musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat to, zda případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči rozhodované věci z hlediska pravidla založeného správní praxí typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení uvedené zásady respektování správní praxe v obdobných případech vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu v zásadě vyloučeno (viz rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014 - 120).

[32] Městský soud se dostatečně zabýval rozdílností obou namítaných známek. Průměrný spotřebitel totiž věnuje větší pozornost a význam počáteční části slovních prvků, než následujícím částem (viz rozhodnutí Tribunálu ve spojených věcech T-183/02, T-184/02, *El Corte Inglés*, body 81 a 83; T-112/03, *L'Oréal*, body 64 a 65). Kasační soud proto souhlasí s hodnocením městského soudu. Již na první pohled je zcela zřejmý rozdíl mezi počátečními slovy namítaných označení „BIN“ a „Hayat“. Správní orgány nadto řádně odůvodnily své závěry o rozdílném přístupu k posouzení obou známek.

[33] Při posuzování přihlášky nelze přihlížet k původu přihlašovatele ochranné známky, jak požaduje stěžovatel. Rozhodující pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je hledisko průměrného spotřebitele (viz např. rozsudek ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008 – 153 nebo rozsudek Soudního dvora EU ze dne 11. 11. 1997, *SABEL*, C-251/95, bod 23). O průměrném spotřebiteli se má přitom za to, že je běžně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný (viz např. rozsudek ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012 – 46, č. 2859/2013 Sb. NSS). Jak správně uvedl městský soud, průměrný český spotřebitel není znalý tureckého jazyka. Proto bude označení „Hayatpinari“ i „PINAR“ vnímat jako fantazijní.

[34] Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný (městský soud taktéž) postupovali při posuzování napadené známky „Hayatpinari“ v souladu s obvyklým postupem při posuzování zaměnitelnosti ochranných známek. Odkázali jak na judikaturu správních soudů, tak také

pokračování

na judikaturu Soudního dvora EU a Tribunálu. Dostali tak požadavku na dodržení ustálené správní praxe při postupu posuzování zaměnitelnosti (viz výše citovaný rozsudek č. j. 10 As 100/2014 - 120).

[35] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu o nemožnosti použití kompenzačního principu v nyní souzené věci. Kompenzační princip spočívá v tom, že menší podobnost mezi výrobky a službami lze kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 29. 9. 1998, ve věci C-39/97, *Canon Kabushiki Kaisha proti Metro Goldwyn-Mayer Inc.*). Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141, dovodil, že kompenzační princip nelze použít v případě vyšší podobnosti výrobků a služeb, ale nepodobnosti porovnávaných ochranných známek.

[36] Právě výše citovaný rozsudek dopadá na nyní posuzovanou věc. Jak uzavřely správní orgány a městský soud, porovnávané ochranné známky nejsou podobné ani zaměnitelné. Nemohly tedy kompenzační princip využít. Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí čistě spekulativní úvahy o tom, že v případě zápisu jinak znějící ochranné známky, než která je nyní předmětem soudního přezkumu, by musel správní orgán dojít k využití kompenzačního principu. Jelikož však nebyla shledána podobnost posuzovaných ochranných známek, nebyl důvod k jeho využití; a to ani ve srovnání při postupu zápisu ochranné známky „BINPINAR“ (viz výše).

[37] Nejvyšší správní soud souhlasí také s názorem městského soudu v otázce posouzení pravděpodobnosti asociace posuzovaných známek. Jak správně uvedl soud v napadeném rozsudku, ze závěrů rozsudku SDEU ze dne 11. 11. 1997, ve věci C-251/95 *SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport*, plyne, že pravděpodobnost asociace představuje jedno z hodnotících kritérií zaměnitelnosti. Nadto nelze předpokládat, že by si průměrný český spotřebitel při vnímání napadeného označení „Hayatpinari“ vybavil namítanou známku „PINAR“ a nabyl dojmu, že tato označení spolu souvisí. Jak uvedl kasační soud již výše, dominantní částí napadeného označení je první část slova, tedy „Hayat“, nikoliv pak kořen slova „pinar“.

III. B Posouzení připomínek jako námitek

[38] Stěžovatel namítá, že správní orgán I. stupně měl připomínky podané podle § 24 ve spojení s § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, z důvodu tvrzené absolutní zápisné nezpůsobilosti napadeného označení pro zjevnou nedobrou víru přihlašovatele, vyhodnotit a posoudit jako námítky podle § 25 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) téhož zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2018); tedy jako námítky relativní zápisné nezpůsobilosti z důvodu absence dobré víry přihlašovatele ve vztahu k namítané ochranné známce.

[39] Nejdříve považuje Nejvyšší správní soud za podstatné shrnout příslušnou právní úpravu. Žádost o zápis ochranné známky do rejstříku se podává přihláškou podanou u Úřadu průmyslového vlastnictví. Jsou-li pak splněny podmínky stanovené zákonem o ochranných známkách, zveřejní Úřad přihlášku ve Věstníku (§ 23 zákona o ochranných známkách).

[40] V průběhu řízení o zápisu přihlášky má každý možnost se vyjádřit k zápisné způsobilosti ochranné známky. K tomu slouží instituty připomínek a námitek.

[41] Podle § 24 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve znění účinném do 31. 12. 2018 „[k]aždý může do doby zápisu ochranné známky do rejstříku podat Úřadu písemné připomínky založené zejména na důvodech podle § 4 nebo § 6; k připomíncekám Úřad přihlédně při rozhodování o zápisu ochranné známky do rejstříku. Osoba, která podala připomínky, se nestává účastníkem řízení o přihlášce před Úřadem.“

[42] Podle § 25 odst. 1 téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2018 „[o]soby uvedené v § 7 mohou podat námítky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomtéž ustanovení. Lhůtu k podání námítek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.“

[43] Připomínky může podat každý a vyjádřit se tak k zápisné způsobilosti přihlašované ochranné známky. Lze je podávat v průběhu celého řízení o přihlášce; tedy od okamžiku podání přihlášky do doby zápisu. Připomínky lze podat zejména z důvodu absolutní zápisné nezpůsobilosti přihlašovaného označení podle § 4 zákona o ochranných známkách. Účelem připomínek je pak kontrola odborné veřejnosti, pomoc veřejnosti při zjišťování okolností vedoucích k zamítnutí ochrany a ochrany zájmů třetích osob (viz KOUKAL, Pavel. *Zákon o ochranných známkách: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 24.) Ač připomínky představují neformální podnět a jejich podání nepodléhá poplatkové povinnosti, je Úřad povinen vyrozumět osobu, která je podala, o výsledku jejich posouzení.

[44] Oproti tomu řízení o námítkách má povahu řízení „*inter partes*“, ve kterém Úřad vystupuje jako nezávislý a nestranný rozhodce střetu práv dvou či více stran, kdy na jedné straně vždy stojí přihlašovatel, na straně druhé pak subjekty, které specifikuje § 7 zákona o ochranných známkách ve vazbě na tam obsažené důvody jimi uplatněných námítek (viz rozsudek ze dne 21. 10. 2010, č. j. 9 As 21/2010 - 70). Tedy osoby, které mohou být podáním přihlášky a případným zápisem ochranné známky dotčeny na svých právech. Námítky chrání práva třetích osob, jež by mohla být zápisem přihlašované známky dotčena. Jsou podávány z důvodů tzv. relativní zápisné nezpůsobilosti. Výsledkem rozhodnutí o námítkách je kvalifikované a pro účely řízení o zápisu ochranné známky závazné, posouzení sporu mezi těmito subjekty. Na rozdíl od vypořádání připomínek je rozhodnutí o námítkách přezkoumatelné ve správním soudnictví. Námítky musejí být podány ve lhůtě 3 měsíců ode dne zveřejnění přihlášky ve Věstníku Úřadu průmyslového vlastnictví a podléhají poplatkové povinnosti. V téže lhůtě musí být také věcně odůvodněny a doloženy důkazy, jichž se namítající dovolává (viz § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách).

[45] Řízení o námítkách tedy zaujímá jen přesně vymezenou část řízení o zápisu ochranné známky do rejstříku a zveřejněné označení je v něm posuzováno výhradně dle důvodů podle § 7 zákona o ochranných známkách uplatněných namítajícími, přičemž jeho výsledkem je formalizované rozhodnutí o námítkách. Jsou v něm pak chráněny konkrétní zájmy a práva třetích osob. Zatímco k připomínkám, jež může uplatnit každý, a to v podstatě kdykoliv v průběhu řízení o zápisu ochranné známky do rejstříku, přihlíží Úřad při rozhodování o zápisu ochranné známky do rejstříku. Jejich účelem je ochrana absolutní zápisné nezpůsobilosti známky.

[46] Vzájemný vztah námítek a připomínek výslovně řeší § 24 odst. 3 zákona o ochranných známkách. Ten neumožňuje podat připomínky z důvodů podle § 7 téhož zákona, a to z důvodu zamezení obcházení institutu námítek.

[47] Stěžovatel v podání ze dne 17. 1. 2017 uplatnil jak námítky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, tak i připomínky podle § 4 písm. m) téhož zákona. Svou aktivní legitimaci k podání námítek zdůvodnil tím, že je vlastníkem starší ochranné známky, která je podobná či shodná s aktuálně přihlašovanou. K připomínkám k napadenému označení uvedl, že je zakládá „na důvodu absolutní zápisné nezpůsobilosti na základě § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, neboť je zjevné, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře.“ (bod III.12 podání).

[48] Správní orgán I. stupně tedy vyhodnotil obsah stěžovatelova podání jako námítky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a připomínky podle § 4 písm. m) téhož

pokračování

zákona. Takto s nimi také naložil. Námitky vypořádal rozhodnutím přezkoumávaným v nyní souzené věci a připomínky vypořádal ve Sdělení o výsledku posouzení připomínek ze dne 23. 5. 2018 č. j. O-532128/D17006575/2017/ÚVP. Připomínky shledal neopodstatněnými. V odůvodnění popsal, že institut dobré víry podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách se uplatní při zápisu „spekulativních“ známek, přičemž nedostatek dobré víry je v tomto případě absolutním důvodem zápisné nezpůsobilosti. Připomínky chrání zájem široké veřejnosti, zatímco relativní zápisná nezpůsobilost způsobená nedostatkem dobré víry podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách chrání zájem soukromoprávní. Ačkoliv Sdělení o výsledku posouzení připomínek není předmětem nyní souzené věci, souhlasí Nejvyšší správní soud s jeho závěry. Úřad v něm zcela jasně popsal, z jakých důvodů je možné podat připomínky a z jakých námitky; správně tyto závěry pak aplikoval na daný případ.

[49] Nejvyšší správní soud proto shledal postup Úřadu za správný. Stěžovatel ve svém podání zcela srozumitelně a jasně označil připomínky podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách. Nejen formálně, ale také obsahově odkázal na „zjevnou“ nedobrou víru přihlašovatele, která je podstatou absolutní zápisné nezpůsobilosti právě podle uvedeného ustanovení. Při posouzení je nutné také přihlídnout k tomu, že stěžovatel byl již při podání námitek a připomínek zastoupen právním profesionálem, advokátem. Z podání ze dne 17. 1. 2017 je zřejmé, že si byl vědom rozdílu mezi absolutní a relativní zápisnou nezpůsobilostí, jelikož zároveň podal námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Musel si tedy být vědom také možnosti podat námitky podle písm. k) téhož ustanovení. Tak ovšem neučinil a ve svém podání výslovně uvedl, že podává připomínky dle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách.

[50] Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud část podání stěžovatele vyhodnotil jako připomínky, jelikož tak byly formálně i obsahově označeny. Jak vyložil Nejvyšší správní soud výše, instituty připomínek a námitek jsou v řízení o zapsání ochranné známky přísně rozlišeny. Podání námitek podléhá striktní koncentraci, je zpoplatněno a má zcela jiný účel, než uplatnění připomínek. Námitky proto nelze ani doplňovat nebo odstraňovat jejich nedostatky v řízení o odvolání proti rozhodnutí o jejich vypořádání, či v řízení před správními soudy.

[51] Stěžovatelův odkaz na rozsudek městského soudu ze dne 19. 5. 2006, č. j. 7 Ca 180/2005 – 48, není v nyní posuzované věci přílehlavý. Z jeho závěrů plyne pouze to (jak ostatně konstatoval již městský soud v napadeném rozsudku), že připomínky a námitky lze podat v jednom společném podání. Tak ostatně stěžovatel také učinil. Uvedený rozsudek se vztahuje pouze k formě podání, nikoliv však k posouzení jejich obsahu.

[52] Nejvyšší správní soud shledal tuto kasační námitku nedůvodnou. Není tedy důvod, aby se vyjadřoval ke stěžovatelově polemice s názory uvedenými městským soudem jako *obiter dictum*, týkající se posouzení námitek podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách (ve znění do 31. 12. 2018). Jak vyložil soud výše, stěžovatel tuto námitku neuplatnil, není tedy důvod se zabývat otázkou, jakým způsobem by s ní měl správní orgán I. stupně potencionálně naložit.

III. C Parazitování přiblašované známky na označeních obsahujících slovo „Hayat“

[53] V poslední kasační námitce stěžovatel nesouhlasí s hodnocením městského soudu v otázce nevypořádání rozkladových námitek žalovaným. V nich namítal parazitování přihlašovatele na ochranných známkách jiných vlastníků obsahujících slovní prvek „Hayat“.

[54] Tato námitka úzce souvisí s výše popsanou povahou institutů připomínek a námitek. Sám stěžovatel tvrdí, že teprve v rozkladu upozornil Úřad na existenci zapsané kombinované ochranné známky „Hayat“. Ta měla být dle jeho názoru v rozporu s nyní posuzovaným a zapisovaným označením „Hayatpinari“.

[55] Nejvyšší správní soud opětovně upozorňuje, že předmětem přezkumu v nyní souzené věci je rozhodnutí o vypořádání námitek stěžovatele podaných podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Jak plyne z výše uvedeného, podání námitek podléhá přísné koncentraci. Jejich podání či doplnění je pevně vázáno na lhůtu 3 měsíců od zveřejnění přihlášky ochranné známky ve Věstníku Úřadu průmyslového vlastnictví. Je tedy zřejmé, že námitky uplatněné v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly opožděné. Nadto se Nejvyšší správní soud shoduje s městským soudem v tom, že povaha argumentace stěžovatele odpovídá spíše institutu připomínek, jelikož se netýká jím vlastněných ochranných známek. Stěžovateli tak nic nebránilo uplatnit tuto argumentaci v pozdějším podání připomínek, jelikož ty je možné podat až do doby zápisu příslušné ochranné známky do rejstříku.

[56] Městský soud tedy správně posoudil, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaný argumentací stěžovatele uvedenou v rozkladu zabývat vůbec nemohl. Ať již z důvodu její opožděnosti nebo z důvodu, že vůbec nebyly předmětem přezkumu v dané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[57] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[58] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu